

Gabriel Jonsson

Ny roman om Indien

Den före detta journalisten Bo Kage Carlson publicerade under hösten 2021 sin första roman *Sunita*, som är utgiven av Books on Demand i Stockholm (256 sidor). Beskrivningarna av natur, människor och samhällen är baserade på författarens resor i Indien sedan 1960-talet. Handlingen utspelas under 1990-talet.

Boken inleds med att dess jag - biståndsarbetaren Bertil - kommer till byn Markapalle för att kunna starta projekt i det fattiga området på Indiens östkust. Före avresan hade Bertil lyssnat på föredrag om liknande byar. Budskapet var att sysselsättning måste skapas. Under möten via tolk i byn träffade han änkan Sunita (22), som bara har gått två år i byskolan. Bertil föreslog att hon skulle sköta en plantskola för att driva fram växter att sälja. Sunita fick liv i sin lilla teg med hjälp av bevattningskanalen. Bertil flyttade till byn för att kunna arbeta bättre. Eftersom Bertil undervisade henne i engelska, under moderns övervakning, kunde de samtala lättare. Han blev allt mer fäst vid Sunita. På grund av budskapet före avresan om att inte inleda relationer med lokalbefolkningen hamnade han i en besvärlig situation. Det blev inte bättre av att Bertil senare fick ett brev från kurskamraten Eva, som arbetade som biståndsarbetare i Bangladesh.

Medan Bertil hade semester i Sverige förlöpte Sunitas arbete väl. Bertil fick beröm av sin chef för sina insatser och uppmuntrades att gå vidare med nya projekt. Med hjälp av bysmeden byggde han vattenpumpar, som gynnade Sunita i hennes arbete eftersom vattentillgången blev jämn och säker. Beskrivningen av högtiden Diwali, då guden Rama och hans gemål Sita firas under fem dagar, är levande. Hinduerna firar det godas seger över det onda och ljusets triumf över mörkret. Bertil hade svårt att acceptera kastväsendet som innebär att brahminerna ska vördas, men Sunita hänvisade till att religion och tradition har djupa rötter.

Bertil fick mer att göra när chefen tog en lång semester och utsåg honom till sin vikarie. Kontakterna med Sunita blev därför färre. Friare hade hört av sig till Sunita, vars position höjts tack vare hennes nyvunna välstånd. Hennes bankkonto blev allt större så hon köpte ny mark.

Sunita vann senare i distriktsvalet en plats i distriktsrådet. Därefter åkte hon till Sverige för att berätta om sina framgångar, som Bertil hade rapporterat om hem. Resan väckte stor uppståndelse i Markapalle. Sunita och Bertil landade i Stockholm i vinterskrud efter hennes första flygresa. Hon träffade Bertils föräldrar och deltog i ett officiellt program, som omfattade ett möte med Bertils mentor och deltagande i en konferens.

Sunita följde också med Bertil till en skärgårdsö, varvid de fick umgås helt själva. Bertil kunde på grund av arbetet inte flyga med henne tillbaka, men kom tio dagar senare till byn. Sunitas farbror hade arrangerat ett äktenskap till henne. Bertil fick två veckor på sig att lämna Indien och kunde därför inte vara med på bröllopet. Han träffade dock Sunita en sista gång.

I epilogen återvände Bertil som FN-representant till Markapalle drygt 20 år senare och fick då reda på att Sunita är den mycket upptagna "Madam minister Sen", men de träffades ändå. Byn hade nu fått elektricitet. Både hennes moder och man hade avlidit. Bertil berättade att när han tillbringade sin sista natt med Sunita kan "kärleksbarnet" Tara ha tillkommit.

Sammanfattningsvis ger romanen en god bild av biståndsvärlden och att bistånd kan lyckas. Även om personerna och platserna är fiktiva, upplevde jag inte alls boken som fiktiv. Bertils relationer med Eva borde dock ha fått lite mindre utrymme, eftersom dessa drar en del fokus från biståndsvärlden som väckte min nyfikenhet på romanen. Boken innehåller en del referenser till indiska begrepp och högtider med bara ett fåtal förklaringar - fler kunde ha varit med. Eftersom det saknas bilder och jag inte har varit i Indien krävde läsningen mycket inlevelseförmåga, något som gjorde den ännu mer läsvärd. Jag vill varmt rekommendera romanen till läsarna.